

Núm. 1 a les llistes internacionals de best-sellers

SYLVIA DAY

CROSSFIRE
el desenllaç

SEMPRE AMB TU

Columna

BEST-SELLER NÚMERO 1
A TOT EL MÓN

SYLVIA DAY
SEMPRE
AMB TU

Traducció de Núria Parés Sellarès

COL·LECCIÓ CLÀSSICA

TÍTOL ORIGINAL: *ONE WITH YOU*

PRIMERA EDICIÓ: MAIG DEL 2016

© SYLVIA DAY, LLC, 2016

© DE LA TRADUCCIÓ DE L'ANGLÈS: NÚRIA PARÉS SELLARÈS, 2016

© COLUMNNA EDICIONS, LLIBRES I COMUNICACIÓ, S.A.U.

AV. DIAGONAL, 662-664 - 08034 BARCELONA

ISBN: 978-84-664-2057-0

DIPÒSIT LEGAL: B.6.617-2016

FOTOCOMPOSICIÓ: VÍCTOR IGUAL, S.L.

CARRER ARAGÓ, 390 - 08013 BARCELONA

IMPRÈS A: ROMANYÀ VALLS

www.columnnaedicions.cat

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47). Tots els drets reservats

I

Nova York era la ciutat que mai no dormia; de fet, ni tan sols tenia son. El meu apartament de l'Upper West Side tenia el nivell d'aïllament acústic que es pot esperar de la casa d'un multimilionari, però tot i així els sorolls de la ciutat s'hi filtraven: el frec rítmic dels pneumàtics sobre el paviment gastat dels carrers, el xerric de frens atrotinats i les constants botzinades dels taxis.

Quan vam sortir del cafè de la cantonada a l'avinguda Broadway, sempre agitada, l'atribolament de la ciutat em va aclaparar. Com havia pogut viure sense la cacofonia de Manhattan?

Com havia pogut viure sense ell?

Gideon Cross.

Vaig agafar-li la barbeta entre les mans, vaig notar que s'estremia amb el meu tacte. Aquella mostra de vulnerabilitat i afecte m'arribava a l'ànima. Tan sols unes hores abans pensava que potser mai no canviaria, en Gideon, i que jo m'hauria de comprometre massa per compartir la vida amb ell. Ara, en canvi, estava cara a cara amb el seu valor i dubtava del meu.

Havia exigit més d'ell del que havia exigit de mi mateixa? Em vaig sentir malament per la possibilitat d'haver-lo

pressionat massa per canviar i haver-me quedat obstinadament al mateix lloc.

Estava dret davant meu, alt i fort. Amb texans i una samarreta, i una gorra calada fins a les celles, no semblava en absolut el gran magnat que el món es pensava que coneixia, però tot i així afectava irresistiblement tothom que passava pel seu costat. De cua d'ull, veia que la gent del voltant el mirava i després reaccionava com amb sorpresa.

Tant si en Gideon anava vestit de manera informal com si anava amb els conjunts de tres peces que tant l'afavorien, el poder del seu cos musculós i esvelt era inconfusible. Era impossible que, amb el seu saber estar, amb l'autoritat que exercia amb un control impecable, quedés mai relegat a un segon pla.

Nova York engolia tot el que hi arribava, però en Gideon tenia la ciutat lligada amb una corretja daurada.

I era meu. Fins i tot amb l'anell al dit, hi havia vegades que encara em costava de creure.

Mai no seria simplement un home. Era la ferocitat enfundada en l'elegància, la perfecció combinada amb defectes. Era el nexa del meu món, el nexa *del* món.

No obstant això, acabava de demostrar que es doblegaria i cediria fins al límit per poder estar amb mi. I això em conferia una renovada determinació per demostrar que valia la pena el dolor que l'obligava a afrontar.

Al nostre voltant, els aparadors de les botigues de Broadway començaven a cobrar vida. El trànsit del carrer es començava a intensificar, amb cotxes negres i taxis grocs avançant a sacsejades per la superfície desigual. Els residents omplien les voreres, treien el gos a passejar o es dirigien cap a Central Park per anar a córrer una mica de bon matí, robant el temps que els fos possible abans que la jornada de treball se'ls tirés a sobre.

El Mercedes es va aturar a la vorera just quan nosaltres hi arribàvem, amb en Raúl com una robusta figura ombre-

jada rere el volant. L'Angus va aturar el Bentley just al darrere. Un trajecte per a mi i un per a en Gideon, per dirigir-nos a cases diferents. Quina mena de matrimoni era aquest?

El fet és que aquest era el nostre matrimoni, malgrat que cap dels dos volia que fos així. Quan en Gideon va contractar el meu cap de l'agència publicitària on treballava, em vaig haver d'imposar.

Entenia les ganes que tenia el meu marit que m'incorporés a Cross Industries, però intentar forçar la situació prenent mesures a la meua esquena... No ho podia permetre, això, no pas amb un home com en Gideon. O bé estàvem junts —prenent decisions junts—, o bé estàvem massa allunyats per fer que la nostra relació funcionés.

Vaig inclinar el cap enrere per contemplar la seva cara impressionant. Hi vaig veure remordiment, i alleujament també. I amor. Molt d'amor.

Realment, la seva bellesa tallava l'alè. Els seus ulls eren del color blau del Carib; els cabells, gruixuts i brillants, li arribaven just a frec del coll. Una mà adorable havia esculpit cada racó i cada angle de la seva cara amb una impecabilitat que hipnotitzava i feia difícil poder pensar racionalment. Vaig quedar captivada per la seva bellesa des de l'instant que el vaig veure, i encara hi havia moments que se'm fregien les neurones quan el veia. Senzillament, en Gideon m'enlluernava.

Però el que m'impressionava era el seu interior, aquella energia i aquell poder implacables, aquella intel·ligència aguda i aquella crueltat combinada amb un cor que podia ser tan tendre...

—Gràcies. —Amb les puntes dels dits li vaig acariciar l'arruga fosca del front, i vaig notar el formigueig que notava sempre que li tocava la pell—. Per trucar-me. Per parlar-me del teu somni. Per reunir-te amb mi aquí.

—Em reuniria amb tu on fos. —Les seves paraules eren

una promesa solemne, pronunciades amb fervor i intensitat.

Tothom té dimonis. Els d'en Gideon quedaven engabiats per la seva voluntat de ferro quan estava despert. Quan dormia, el turmentaven en forma de malsons violents i perillosos que ell es resistia a compartir amb mi. Teníem moltes coses en comú, però el maltractament durant la infantesa era un trauma compartit que ens unia i ens separava en la mateixa mesura. Això m'ajudava a lluitar amb més força per en Gideon i per la nostra relació. Els nostres assetjadors ja ens havien pres massa coses.

—Eva... Ets l'única cosa en aquest món que em pot mantenir allunyat.

—Gràcies per això, també —vaig mussitar, amb un pes al pit. La nostra recent separació havia sigut brutal per a tots dos—. Sé que no va ser fàcil per a tu deixar-me espai, però ens feia falta. I sé que et vaig pressionar molt...

—Massa.

Els llavis se'm van encorbar amb el to glaçat de les seves paraules. En Gideon no era un home acostumat al fet que li neguessin el que volia. I malgrat que s'havia pres molt malament que el privés de veure'm, ara estàvem junts perquè aquesta privació l'havia fet reaccionar.

—Ho sé. I m'ho vas deixar fer perquè m'estimes.

—És molt més que amor. —Em va agafar pels canells, estrenyent-me d'aquella manera autoritària que feia que tot el meu interior es rendís.

Vaig assentir, sense por d'admetre que ens necessitàvem mútuament d'una manera que alguns podrien considerar poc saludable. Nosaltres érem així, això era el que teníem. I era preciós.

—Anirem junts a la consulta del doctor Petersen. —Va pronunciar les paraules amb una autoritat indiscutible, però la seva mirada va buscar la meua com si m'estigués fent una pregunta.

—Ets un manaire —li vaig dir, de broma, amb la intenció d'acomiar-nos sentint-nos bé. Esperançats. Faltaven només unes hores per a la nostra cita setmanal de teràpia amb el doctor Lyle Petersen, i no podria haver estat programada més oportunament. Havíem avançat una mica. Ens aniria molt bé una mica d'ajuda per pensar quins serien els nostres propers passos a partir d'ara.

Em va agafar per la cintura amb les mans.

—T'encanta que ho sigui.

Vaig agafar-li la vora de la samarreta i vaig notar el tacte suau del teixit de punt.

—M'encantes tu.

—Eva. —Em va envoltar amb els braços i li vaig notar l'alè tremolós i calent al meu coll. Manhattan ens envoltava, però no ens molestava. Quan estàvem junts, no existia res més.

Una lleu sensació de malestar em va abandonar, tot el meu anhel interior s'estremia de plaer perquè tornava a abraçar el seu cos. Vaig respirar la seva olor amb unes quantes inspiracions profundes mentre li enfonsava els dits als músculs de l'esquena. El desig que m'envaïa era embriagador. Era addicta a ell —al seu cor, ànima i cos—, i havia estat dies sense rebre la meva dosi, cosa que m'havia deixat tremolosa i desencaixada, incapaç d'actuar adequadament.

En Gideon em va embolcallar, el seu cos era molt més gran i fort que el meu. Em sentia segura entre els seus braços, protegida i estimada. Res no podia tocar-me ni fer-me mal quan ell m'abraçava. Volia que ell sentís aquella mateixa seguretat amb mi. Volia que sabés que amb mi podia abaixar la guàrdia, prendre's un respir, i que jo podia protegir-nos a tots dos.

Havia de ser més forta. Més intel·ligent. Més valenta. Teníem enemics, i en Gideon els feia front tot sol. L'instint protector era una cosa innata en ell; era un dels trets que més profundament li admirava. Però havia de començar a

demostrar a la gent que jo podia ser un adversari tan formidable com el meu marit.

Més important encara, ho havia de demostrar a en Gideon.

Em vaig repenjar en el seu cos i vaig absorbir la seva calidesa. El seu amor.

—Ens veiem a les cinc, rei.

—Ni un minut més —va ordenar-me, amb veu aspra.

Em vaig posar a riure, encisada amb tota la seva rudesia.

—O què?

Es va tirar enrere i em va llançar una mirada que em va fer cargolar els dits dels peus.

—O et vindré a buscar.

Hauria d'haver entrat de puntetes i aguantant-me l'alè a casa del meu padastre, ja que en aquella hora —poc després de les sis de la matinada— era probable que m'exampressin quan arribava. En canvi, vaig entrar amb pas ferm, concentrada en els canvis que havia de fer.

Tenia temps de dutxar-me —ben ràpid—, però vaig decidir no fer-ho. Feia molt de temps que en Gideon no em tocava. De fet, feia massa temps des que les seves mans m'havien acariciat la pell, des que el seu cos havia estat a dins del meu. No volia esborrar el record del seu tacte. Això sol em donaria la força per fer el que havia de fer.

Un llum de sobretaula es va encendre.

—Eva.

Vaig fer un bot.

—Ostres.

Em vaig girar i vaig trobar la mare asseguda en un dels sofàs de la sala d'estar.

—M'has espantat molt! —la vaig acusar, mentre em posava una mà al cor.

Es va aixecar, amb la camisa de dormir de color cru

llarga fins al terra brillant al voltant de les seves cames tonificades i lleument bronzejades. Era la seva única filla, però hauríem pogut passar per germanes. La Monica Tramell Barker Mitchell Stanton estava obsessionada amb el seu aspecte físic. Com a esposa trofeu que era, la seva bellesa juvenil era el recurs infal·lible.

—Abans que comencis —vaig dir—, sí, hem de parlar del casament. Però m'he d'arreglar per anar a treballar i preparar les coses per tornar a casa aquest vespre...

—Que tens una aventura?

Aquesta pregunta tan brusca em va impactar més que una emboscada.

—*Què?* No!

Va sospirar, la tensió li va desaparèixer visiblement de les espatlles.

—Gràcies a Déu. M'explicaràs què coi està passant? Quina mena de baralla tan forta vas tenir amb en Gideon?

Molt forta. Per un moment, vaig témer que hagués posat fi a la nostra relació amb les decisions que va prendre.

—Estem intentant arreglar les coses, mare. Només va ser una enganxada, res més.

—Una enganxada que t'ha fet esquivar-lo durant dies? Aquesta no és pas la manera de solucionar els problemes, Eva.

—És una història molt llarga...

Va encreuar els braços.

—No tinc cap pressa.

—Bé, doncs jo sí. M'he d'arreglar per anar a treballar.

Per la cara que va fer em vaig adonar que l'havia ferit, i immediatament vaig sentir remordiments.

Abans, només volia fer-me gran per assemblar-me a la meva mare. Em passava hores vestint-me amb la seva roba, emprovant-me els seus talons, empastifant-me la cara amb cremes i productes cosmètics cars. Intentava emular la seva

veu entretallada i els gestos sensuals, convençuda que la mare era la dona més guapa i perfecta del món. I el seu saber fer amb els homes, la manera com la miraven i com estaven per ella... Bé, jo també volia tenir aquell toc màgic.

Al final, em vaig fer gran i em vaig convertir en la seva viva imatge, excepte pel pentinat i pel color dels ulls. Però només pel que fa a l'aspecte extern. El nostre caràcter com a dones no podia ser més diferent i, per desgràcia, me n'havia arribat a sentir orgullosa. Havia deixat de demanar-li consells, excepte quan es tractava de roba i de decoració.

Això havia de canviar. Ara mateix.

Havia intentat diferents tàctiques a l'hora de guiar la meva relació amb en Gideon, però no havia demanat ajuda a una persona que tenia al meu costat i que sabia què era estar casada amb homes importants i poderosos.

—Necessito el teu consell, mare.

Les paraules es van quedar surant en l'aire, i llavors vaig veure com les assimilava i li feien obrir els ulls de sorpresa. Al cap d'un moment s'enfonsava de nou al sofà, com si els genolls li haguessin fallat. Aquesta reacció va ser un cop dur per a mi, perquè evidenciava fins a quin punt l'havia exclòs completament de les meves coses.

Vaig seure al sofà del davant mentre per dins em rosegaven els remordiments. Havia après a anar amb compte amb el que compartia amb la mare, m'havia esforçat a guardar-me informació susceptible de provocar discussions que em treien de polleguera.

No sempre havia estat així. El meu germanastre, en Nathan, m'havia pres la relació afectuosa i sincera que tenia amb la mare, de la mateixa manera que m'havia pres la innocència. Quan la mare es va assabentar dels abusos, va canviar, es va tornar sobreprotectora fins al punt d'atabalar-me i ofegar-me. Era absolutament confiada en tots els aspectes de la seva vida, excepte amb mi. Amb mi es mostrava ansiosa i intrusiva, a vegades vorejant la histèria. Al

llarg dels anys, m'havia obligat a eludir la veritat massa sovint, i amagava coses a totes les persones que estimava només per mantenir la pau.

—No sé com ser la mena d'esposa que en Gideon necessita —vaig confessar.

Va tirar les espatlles enrere, tota la seva postura va canviar per mostrar indignació.

—Que és ell, el qui té una aventura?

—No! —Se'm va escapar una rialleta—. Ningú no té cap aventura, mare. No ho fariem mai, això. No podríem. Para d'amoïnar-te per això.

Em vaig preguntar si la recent infidelitat de la meua mare amb el meu pare era l'autèntica arrel d'aquella preocupació. Que no s'ho podia treure del cap? Que qüestionava la seva relació amb l'Stanton? No sabia què pensar de tot això. Jo estimava molt el meu pare, però també creia que el meu padastre era perfecte per a la mare, era el marit que ella necessitava.

—Eva...

—En Gideon i jo vam marxar un parell de dies i ens vam casar, fa unes quantes setmanes. —Ostres, em vaig sentir bé de poder-ho deixar anar finalment.

Em va mirar, parpellejant. Una vegada. Dues.

—Què?

—Encara no l'hi he dit al pare —vaig continuar—. Però li trucaré avui mateix.

Els ulls li brillaven plens de llàgrimes.

—Per què? Déu meu, Eva... Com pot ser que ens haiguem distanciat tant?

—No ploris. —Em vaig aixecar i vaig anar a seure al seu costat. Li vaig voler agafar les mans, però ella les va apartar i em va fer una forta abraçada.

Vaig olorar la seva aroma tan familiar i vaig sentir la mena de pau que només es pot trobar als braços d'una mare. Si més no, durant uns instants.

—No ho vam planejar, mare. Vam marxar a fora per passar el cap de setmana i en Gideon em va demanar si volia que ens caséssim, i va fer tots els preparatius... Va ser totalment espontani. Fruit del moment.

Es va tirar enrere, revelant una cara plena de llàgrimes i els ulls exaltats.

—Es va casar amb tu sense un acord prenupcial?

Em vaig posar a riure, no ho vaig poder evitar. Era evident que la mare es fixaria abans que res en els detalls econòmics. Els diners havien estat durant molt de temps el motor de la seva vida.

—Hi ha un acord prenupcial.

—Eva Lauren! El vas revisar, almenys? O també va ser espontani?

—Vaig llegir-lo paraula per paraula.

—Però no ets pas cap advocada! Ostres, Eva... Et vaig educar per ser molt més llesta que això!

—Mare, una nena de sis anys hauria entès totes les clàusules —vaig replicar, irritada per l'autèntic problema en el meu matrimoni: en Gideon i jo teníem massa gent ficant el nas en la nostra relació, distraient-nos, i llavors no ens quedava temps per afrontar les coses que realment havíem de solucionar—. No t'amoïnis per l'acord prenupcial.

—Li hauries d'haver dit a en Richard que se'l llegís. No entenc per què no l'hi vas demanar. Oh, que irresponsable. No entenc com...

—El vaig llegir, Monica.

Totes dues ens vam girar quan vam sentir la veu del meu padastre. L'Stanton va entrar a la sala d'estar preparat per començar el dia, tot elegant amb un conjunt blau marí i una corbata groga. Vaig pensar que en Gideon s'assemblaria força al meu padastre quan tingués la seva edat: física-ment en forma, distingit, tan mascle alfa com sempre.

—Ah, sí? —vaig preguntar, sorpresa.

—En Cross me'l va enviar fa unes quantes setmanes.

—L'Stanton va acostar-se a la mare i li va agafar la mà—. Era impossible discutir per aconseguir unes condicions millors.

—Sempre hi ha condicions millors, Richard! —va dir la mare, bruscament.

—Hi ha recompenses per objectius aconseguits, com ara aniversaris i el naixement dels fills, i cap desavantatge o inconvenient per a l'Eva, excepte les sessions de teràpia de parella. La dissolució del matrimoni suposaria una distribució més que equitativa dels béns. Vaig estar temptat de demanar si en Cross havia fet revisar l'acord pels seus consellers de confiança. M'imagino que hi van argumentar enèrgicament en contra.

Es va quedar uns instants en silenci, assimilant la informació. Després es va aixecar, enrabiada.

—O sigui que tu sabies que es volien casar d'amagat? Ho sabies i no me'n vas dir res?

—És clar que no ho sabia. —La va estirar per abraçar-la, i li va parlar amb veu suau, com si parlés amb una nena petita—. Vaig suposar que era una previsió de futur. Ja saps que aquestes coses normalment requereixen uns mesos de negociació. Tot i que, en aquest cas, no podria haver demanat res més.

Em vaig aixecar. M'havia d'afanyar si no volia arribar tard a la feina. Avui, especialment, no volia arribar tard.

—On vas? —La mare es va apartar de cop de l'Stanton—. No hem pas acabat de parlar. No pots llançar una bomba com aquesta i anar-te'n tot seguit!

Em vaig girar per mirar-la i vaig començar a caminar de recules.

—Mare, de debò que ara m'he d'anar a arreglar. Què et sembla si quedem per dinar i continuem parlant?

—No pots...

La vaig interrompre.

—Corinne Giroux.

La mare va esbataranar els ulls, després els va aprimar. Un nom. No em calia dir res més.

L'ex d'en Gideon era un problema que no necessitava més explicacions.

Era estranya, la persona que arribava a Manhattan i no sentia una familiaritat instantània. L'*skyline* de la ciutat havia quedat immortalitzat en massa pel·lícules i programes de televisió per poder-los comptar, difonent la història d'amor dels habitants del món amb Nova York.

Jo no era cap excepció.

M'encantava l'elegància *art déco* de l'edifici Chrysler. Podia establir el meu lloc a l'illa en relació amb la posició de l'Empire State Building. M'impressionava la corprendora altura de la Torre de la Llibertat, que ara dominava el centre. Però el Crossfire Building era únic. Ho creia fins i tot abans d'enamorar-me de l'home que n'havia projectat la creació.

Mentre en Raúl aturava el Mercedes a la vorera, vaig admirar l'inconfusible vidre de color blau safir que revestia tot l'edifici en forma d'obelisc del Crossfire. Vaig inclinar el cap enrere per contemplar aquella brillantor fins al capdamunt, l'espai banyat de llum que albergava Cross Industries. Els vianants passaven en manades al meu voltant, la vorera estava plena d'homes i dones de negocis que anaven a treballar amb maletins i bosses en una mà i gots de cafè fumejant en l'altra.

Vaig notar la presència d'en Gideon abans de veure'l, vaig notar un formigueig a tot el cos quan el vaig veure que baixava del Bentley, que s'havia aturat darrere del Mercedes. L'aire del meu voltant estava carregat d'electricitat, d'aquella energia crepitant que sempre anuncia l'arribada d'una tempesta.

Jo era de les poques persones que sabia que era la inquiet-

tud de l'ànima turmentada d'en Gideon el que alimentava la tempesta.

Em vaig girar cap a ell i li vaig fer un somriure. No era cap coincidència que haguéssim arribat a la mateixa hora. Ho sabia abans que m'ho confirmés ell amb la mirada.

Duia un conjunt negre amb una camisa blanca i una corbata grisa. Els cabells foscos li fregaven la mandíbula i el coll formant uns flocs sexys i sedosos. Encara em mirava amb aquella intensitat sexual que em va captivar el primer cop que ens vam veure, però ara hi havia sensibilitat en aquell blau brillant i una franquesa que per a mi significava més que qualsevol altra cosa que em pogués oferir.

Vaig caminar cap a ell mentre s'acostava.

—Bon dia, Fosc i Perillós.

Va fer un somriure sorneguer. La seva mirada es va fer encara més intensa.

—Bon dia, esposa.

Vaig estirar el braç per agafar-lo de la mà, i vaig sentir una sensació de calma quan ell també va estirar el braç i em va agafar la mà amb fermesa.

—Aquest matí l'hi he dit a la mare... vull dir això del casament.

Va alçar una cella amb sorpresa, i després el seu somriure es va eixamplar amb una expressió de plaer triomfant.

—Bé!

Rient per la seva descarada satisfacció, li vaig donar un cop suau a l'espatlla. Va fer un moviment ràpid, em va atraure cap a ell i em va plantar un petó als llavis, somrient.

La seva alegria era contagiosa. Per dins em sentia eufòrica, com si se m'il·luminessin tots els racons que els darrers dies havien estat tan foscos.

—A l'hora de la pausa trucaré al pare. Per dir-l'hi.

Es va posar seriós.

—Per què ara, i no abans?

Parlava amb suavitat, en veu baixa, perquè no ens sentís

ningú. La multitud que es dirigia a la feina continuava passant pel nostre voltant, sense fixar-se gaire en nosaltres. Tot i així, em feia cosa respondre, em sentia massa exposada.

I llavors... la veritat em va sortir més fàcilment que mai. Havia estat amagant massa coses a les persones que estimava. Coses petites, coses grans. Intentava mantenir-ho tot tal com estava, però al mateix temps esperava i necessitava un canvi.

—Em feia por —vaig dir.

Se'm va acostar més, mirant-me intensament.

—I ara ja no.

—No.

—Aquest vespre em diràs per què.

Vaig assentir.

—D'acord.

Em va posar una mà a la nuca, amb un gest possessiu i tendre al mateix temps. La seva cara estava impassible, no expressava res, però els ulls... aquells ulls blaus... desbordaven d'emoció.

—Ho aconseguirem, angelet.

Un sentiment d'amor em va envair tot el cos com les bombolletes d'un bon vi d'agulla.

—No ho dubtis.

Es feia estrany travessar les portes de Waters Field & Leaman i comptar mentalment el nombre de dies que podria continuar dient que treballava en aquella prestigiosa agència de publicitat. La Megumi Kaba em va saludar des de darrere el taulell de recepció, mentre m'assenyalava els auriculars que duia posats per indicar-me que estava atenent una trucada i no podia parlar. La vaig saludar amb la mà i em vaig dirigir cap a la meva taula amb pas decidit. Tenia molta feina per fer, un projecte nou per posar en marxa.

Però havia d'anar per ordre. Vaig deixar la bossa al caixaix de baix, vaig seure a la cadira i vaig entrar a la web de la meua florista habitual. Sabia què volia. Dues dotzenes de roses blanques en un gerro de vidre de color vermell viu.

Blanc de puresa. D'amistat. D'amor etern. I també era senyal de rendició. Havia deixat les coses ben clares forçant la separació entre en Gideon i jo i, al final, havia guanyat. Però no volia enfrontar-me amb el meu marit.

Ni tan sols vaig intentar pensar en una frase elaborada per a les flors, tal com hauria fet temps enrere. Simplement, vaig escriure amb el cor.

«Ets un miracle, senyor Cross.
T'estimo moltíssim.
Senyora Cross».

La pàgina web em va convidar a finalitzar la comanda. Vaig clicar la tecla «enviar» i vaig dedicar un moment a imaginar-me el que en Gideon pensaria del meu regal. Un dia, tenia l'esperança de poder-lo veure en el moment de rebre les meves flors. Somreia al seu secretari, l'Scott, quan les hi portava? Aturava qualsevol reunió que estigués dirigint per llegir les meves notes? O esperava fins que es produïa un petit moment de calma per llegir-les en la intimitat?

Vaig somriure sospesant les possibilitats. M'encantava fer-li regals, a en Gideon.

I ben aviat tindria més temps per escollir-los.

—Plegues?

La mirada incrèdula d'en Mark Garrity es va alçar de la meua carta de dimissió i es va trobar amb la meua.

Se'm va fer un nus a l'estómac quan vaig veure l'expressió a la cara del meu cap.

—Sí. Em sap greu no haver pogut avisar amb més antelació.

—Demà ja plegues? —Va reclinar l'esquena a la cadira. Els seus ulls eren d'un to marró xocolata més clar que la seva pell, i expressaven sorpresa i també consternació—. Per què, Eva?

Vaig sospirar, em vaig inclinar endavant i vaig repenjar els colzes sobre els genolls. Una vegada més, vaig dir la veritat.

—Ja sé que és poc professional plegar d'aquesta manera, però... He de reordenar les meves prioritats, i ara mateix... No puc dedicar-me de ple a aquesta feina, Mark. Em sap greu.

—Jo... —Va esbufegar i es va passar una mà pels rínxols foscos—. Ostres... Què puc dir-te?

—Que em perdonaràs i no m'ho tindràs en compte? —Vaig fer una rialleta amarga—. Ja sé que és demanar molt.

Va fer un somriure torçat.

—Odio haver-te de perdre, Eva, ja ho saps. No sé si t'he arribat a expressar mai fins a quin punt m'has ajudat. Fas que treballi molt millor.

—Gràcies, Mark. T'ho agraeixo molt. —Ostres, això era molt més complicat del que m'havia imaginat, fins i tot sabent que era la millor i l'única decisió que podia prendre.

Vaig desviar la mirada més enllà d'en Mark, al seu darrere. Com a gestor de comptes júnior, tenia un despatx petit i les vistes quedaven tapades pels edificis de l'altra banda del carrer, però, no obstant això, eren unes vistes tan típiques de Nova York com les que tenia el gran despatx d'en Gideon Cross a sobre nostre.

En molts sentits, la divisió de les diferents plantes reflectia la manera com jo havia intentat definir la meua relació amb en Gideon. Sabia qui era. Sabia què era: un home únic. M'agradava això d'ell, i no volia que canviés; l'únic que volia era pujar fins al seu nivell pels meus propis mèrits.

El que no havia tingut en compte era que, negant-me obstinadament a acceptar que el nostre matrimoni ho canviava tot, l'estava estirant a ell cap avall.

La gent no em coneixeria pas per haver-me guanyat el camí cap al capdamunt. Per a algunes persones, sempre m'hauria casat per assolir l'èxit. I senzillament hauria de viure amb això.

—Així, on aniràs, ara? —va preguntar en Mark.

—Sincerament... Encara ho estic pensant. L'únic que sé és que no em puc quedar aquí.

El meu matrimoni podia suportar un límit de pressió, i m'havia permès portar-lo fins a un límit perillós, intentant buscar una mica de distància. Intentant posar-me a mi al davant.

En Gideon Cross era tan profund i tan vast com l'oceà, i tenia por d'ofegar-me en ell des del primer cop que el vaig veure. Però ara no podia ser que tingués aquesta por. No, després d'adonar-me que el que més por em feia era la possibilitat de perdre'l.

Intentant mantenir-me neutral, l'únic que havia aconseguit era anar d'un costat a l'altre. I em vaig enrabiar tant per culpa d'això que no em vaig adonar que si volia el control simplement l'havia d'agafar.

—És pel compte de LanCorp? —va preguntar en Mark.

—En part. —Em vaig allisar la faldilla de tub de ratlles, per espolsar-me mentalment el ressentiment pel fet que en Gideon contractés en Mark. El catalitzador va ser que LanCorp es presentés a Waters Field & Leaman amb la petició específica que volia contractar en Mark, i per tant a mi, una maniobra que en Gideon va considerar sospitosa. L'esquema Ponzi d'en Geoffrey Cross havia delmat la fortuna de la família Landon, i malgrat que en Ryan Landon i en Gideon havien recuperat el que els seus pares havien perdut, en Landon encara tenia ganes de venjança—. Però és sobretot per motius personals.

Va redreçar l'esquena, va repenjar els colzes a la taula i es va inclinar cap a mi.

—No n'he de fer res i no penso ficar-m'hi, però saps que l'Steven, la Shawna i jo sempre serem aquí, si mai ens necessites. Perquè t'estimem.

La seva sinceritat em va fer negar els ulls. El seu nòvio, l'Steven Ellison, i la germana de l'Steven, la Shawna, s'havien convertit en íntims durant aquells primers mesos a Nova York, formaven part de la nova xarxa d'amics que havia construït en la meua vida. Fos com fos, no els volia perdre.

—Ja ho sé. —Vaig somriure, tot i la pena que sentia—. Si et necessito, et prometo que trucaré. Però tot el que faig és per un bé. Per tots nosaltres.

En Mark es va relaxar i em va somriure.

—L'Steven no s'ho creurà. Potser l'hi hauries de dir tu.

Pensar en aquell corpulent i gregari contractista em va fer desaparèixer la tristesa. L'Steven em clavaria un rotllo de por per deixar plantat el seu nòvio, però ho faria de bon cor.

—Au, vinga —vaig dir—. No m'ho facis, això, que ja és prou difícil.

—No tinc cap problema a posar-t'ho més difícil.

Vaig riure. Sí, definitivament, trobaria a faltar en Mark i la meua feina. Moltíssim.

A l'hora de la meua primera pausa encara era molt d'hora a Oceanside, de manera que vaig decidir enviar un missatge de text al pare, en comptes de trucar-li.

«Avisa'm quan et llevis, d'acord? T'he de dir una cosa». I com que sabia que pel fet de ser policia i també pare en Victor Reyes sempre s'amoïnava molt, hi vaig afegir: «Res de dolent, no pateixis».

Tot just vaig tenir temps de deixar el telèfon al taulell

per preparar-me un cafè que va començar a sonar. La cara del pare va aparèixer a la pantalla, amb una foto que mostrava aquells ulls grisos que havia heretat d'ell.

De sobte, em vaig adonar que era un sac de nervis. Quan vaig agafar el telèfon, la mà em tremolava. Estimava moltíssim els meus pares, però sempre havia pensat que el pare sentia les coses molt més profundament que la mare. I mentre que la meva mare mai dubtava a assenyalar les maneres en què podria corregir els meus defectes, el pare no semblava que me'n veiés cap. Decebre'l... ferir-li els sentiments... ho trobava brutal només de pensar-hi.

—Hola, pare. Què tal?

—Això és el que em pregunto jo, bonica. Joestic com sempre. I tu? Com vas?

Em vaig acostar a la taula que tenia més a prop i vaig enretirar una cadira per seure i calmar-me.

—T'he dit que no passava res dolent i tot i així sembles preocupat. Que t'he despertat?

—La meva feina és preocupar-me —va dir, amb una calidesa alegre en aquella veu profunda—. I m'estava preparant per sortir a córrer una mica abans d'anar a treballar, o sigui que no, no m'has despertat. Digue'm què passa.

—Ehhh... —Se'm va fer un nus a la gola i vaig empassar-me la saliva amb força—. Ostres, això és més difícil del que em pensava. Vaig dir a en Gideon que era la mare qui m'amoïnava, que amb tu no hi hauria cap problema, i en canvi ara...

—Eva.

Vaig respirar fondo.

—En Gideon i jo vam marxar un cap de setmana i ens vam casar.

Es va fer el silenci de cop.

—Pare?

—Quan? —La seva veu entretallada em va deixar feta pols.

—Fa un parell de setmanes.

—Abans que em vinguessis a veure?

Em vaig aclarir la gola.

—Sí.

Silenci.

Oh, Déu meu. Totalment brutal. Feia tan sols unes setmanes li havia revelat els abusos d'en Nathan, cosa que l'havia deixat destrossat. I ara això...

—Pare... M'estàs espantant. Vam anar en aquella illa i va ser preciós, molt bonic. El complex on ens vam allotjar fa casaments constantment, és tan fàcil... com a Las Vegas. Hi tenen sempre un clergue i una persona que arregla les llicències. Va ser un moment perfecte, saps què vull dir? L'oportunitat perfecta. —Em va tremolar la veu—. Pare... sisplau, digues alguna cosa.

—Jo... no sé què dir.

Una llàgrima calenta em va rodolar galta avall. La mare havia anteposat la riquesa a l'amor, i en Gideon era l'exemple perfecte del tipus d'home que la mare havia preferit en comptes del pare. Sabia que això representava un prejudici que el pare havia de superar, i ara ens trobàvem amb aquest obstacle.

—De totes maneres, celebrarem el casament —li vaig dir, i vaig fer una pausa per aclarir-me la gola—. Volem tenir els amics i la família al costat quan fem els nostres vots...

—Això era el que jo esperava, Eva —va remugar—. Ostres. Em sento com si en Cross m'hagués robat alguna cosa! Se suposa que sóc jo el qui ha de donar el consentiment, m'estava preparant per a això, i ara resulta que ell s'ha avançat i se t'ha emportat? I no m'ho vas dir? Vas ser aquí, a casa meva, i no me'n vas dir res? Això dol bastant, Eva. Dol de debò.

Després d'això, va ser impossible aturar les llàgrimes. Em van sortir com una marea calenta, em van enterbolir la visió i em van inundar la gola.